

Skovbruget i Højderne, og ad Bjærgene og langs Bjærgenes Sider. Under meget farefulde Situationer skulle ofte Træerne fældes, ad ubejssomme Egne og paa simple Kærter føres nedad, enten ned i Dalene eller til stejle Steder, hvor Træerne styrtes ned i Slugterne og ere de komne ned, blive de fældede paa de smaa Savborde, thi rundt omkring, hvor en Glo styrter sig ned, drives der et Savværk. Disse Savværker betjenes i Reglen af selve Skovarbejderne, saa der er Faren ganske anderledes stor end i vort Sletteland, hvor hele Skovbruget indskrænkes sig til Fældning af Træerne og Favnstøining deraf, og hvor Forbrugere selv hente Træet paa det Sted, hvor det er sat, saa at Skovbruget her i Landet sikkert maa sættes i Klasse med det øvrige Jordbrug. Saa bliver det kun tilbage Bygningshaandværk, Fiskeri og Søfart. Fiskeriet er den farligste Klasse næst Jærnbannerne, hvor vi forud ere solidariske. Men Fiskeriet ere vi enige om, kan umulig hjælpe sig selv, men maa støttes af Staten; det er en Udtalelse, der er kommen frem fra flere Sider, saa der blive vi ogsaa solidariske og maa sætte os i fælles Kæreflasse med Fiskeriet. Der er heller ingen Tvivl om, at hvis det kun galdt Fiskeriet, vilde vi alle sige: Lad os tage det med paa vor Konto. Saa er der tilbage Bygningshaandværk og Søfart. Bygningshaandværket er et meget farligt Haandværk, i særdeleshed nu, efterhaanden som man kommer til de høje Spekulationsbygninger, og for saa vidt kunde jeg gerne gaa med til at sætte dem, der bygge Huse, udenfor og sige til dem: I skulle staa i en særlig Kæreflasse, I skulle bidrage særlig til jeres Invalidder. For mig gerne, det bliver jo i Reglen bare en Udgift, som bliver fordelt paa Vejerne, eller en simpel Bygningsafgift at svare til Kommunen, saafremt man tænker sig, at Forsørgelsen sker gennem Kommunerne; men i alt Fald finder jeg, det er for lidt at lave en særlig Klasse for. Og for Søfarten, som vi alle, Jordbrugere, Haandværkere, industribevende ere interesserede i at udvikle saa meget som muligt, og som vi maa sørge for ved vore Love den vedrørende at stille saa konkurrencebygtig som muligt over for den udenlandske Skibsfart. Her mener jeg, at det vil være i alles Interesse, ikke at paalægge den nogen Byrde, som dog retteligen tilkommer Samsundet i dets Helhed. Jeg kan ikke se andet end at det, hvorledes man end ser paa Sagerne, fra Arbejdernes eller fra Arbejdsgivernes Side — Arbejdsgiverne omfatte jo næsten hele Befolkningen undtagen de fattigste — maatte være en Ulykke at faa en saadan Lov gennemført. Naar Risikoen

i vore forskellige Hverd i Egenstab af Arbejdsgivere er næsten lige stor, hvorfor saa splitte os, hvorfor saa bekæmpe hinanden med Doktriner og med opfundne Ideer om, hvorledes man kunne lette Byrden mere for den ene end for den anden ved at give dem, der løbe den større Risiko ved sit Arbejde Blygt til at bære Byrde paa dette Omraade i Forhold dertil. Jeg synes, det er en urimelig Fremgangsmaade og slutter mig fuldkommen til det ærede Medlem fra Frederiksborg (S. Hage), der forleden udtalte, at han syntes, at vi simpelt og naturligt havde anvist Vejen gennem de Love, vi allerede have, særlig gennem Sygekasseloven og til Dels Alderdomsunderstøttelsen. Lad os bære denne Byrde i Fællesskab og udrede det paa naturlig Maade gennem Kommunerne. Lad os klassificere Tilfældene; det maa vi kunne handle om og blive enige om; vi kunne altid sætte Grænser for, hvor Forsørgelsen bør indtræde, hvor det er naturligt at give den, og hvor det er overflødig paa Grund af vedkommendes pekuniære og sociale Stilling. Det kan altsammen gøres i et Udvalg; vi have jo Regler, vi kunne gaa efter, og Takster, vi kunne finde ud af, dels fra de private Forsikringskasseler, dels fra den eksisterende Invalidforsørgelse og dels fra Sygekasseloven. Kort faat, vi have Midler nok til at sætte ind i Loven, hvad, hvor meget og hvorledes vi skulle give. Lad os være noget rundelige i saa Henseende; det er ingen Ulykke til; det vil dog ikke blive noget overvældende stort Beløb. Men lad os ikke skabe ny Klasser, ny Institutioner, ny Embedsmænd og ny Anledninger til Forlokninger og Strid og Kamp, hvor det er aldeles overflødig. Dersom man tænker sig en Lov, der fastsætter forskellige Takster for Forsørgelsen af dem, der komme til Stade ved Ulykker, vil det være naturligt at lægge Udførelsen hen under Kommunerne og sætte den i Forbindelse med Sygekasseloven og lade Kommunerne udrede foreløbigt alle Beløb, som i Forhold til Fattigforsørgelsen ville blive meget ringe, og da senere lade Statskassen tilskyde de tre Fjerdedele af Beløbene — den er dog den fælles Klasse for os alle i saa Henseende — og kun lade Kommunerne bære den ene Fjerdedel, der sikkert vil vejes op af Formindskelsen i Fattigbyrden. Den Invaliditet, der forsvinder, bør henlægges under Sygekasserne, men saa man naturligvis samtidig tilstaa Sygekasserne et forøget Tilskud. Der maatte da ogsaa lægges det stærkest mulige Tryk paa de mindre bemidlede Dele af Befolkningen for at bringe dem ind i Sygekasserne. Kunde en saadan Lov opnaas, er der ikke en i hele Befolk-